

SECȚIA I PENALĂ

1. Acord de recunoaștere a vinovăției. Conținutul acordului. Lipsa datelor obligatorii din cuprinsul acordului. Sancțiune

- Codul procedură penală: art. 468, art. 482, art. 485

Lipsa unor elemente din cuprinsul acordului de recunoaștere a vinovăției, respectiv a datelor referitoare la pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, pedeapsa accesorie, măsurile și obligațiile la care este supus inculpatul, numărul de zile de muncă neremunerată în folosul comunității ori durata termenului de supraveghere, nu pot fi suplinite în procedura remediu prevăzută de art. 484 alin. (1) C. pr. pen. atât timp cât nu reprezintă omisiuni ale actului de sesizare, ci reflectă însăși opinia procurorului. În acest caz, procedura remediu nu mai trebuie urmată, sancțiunea intervenită fiind respingerea acordului de recunoaștere a vinovăției.

(sentința penală nr. 1080 din 26 iunie 2019)

La data de 29.05.2019 a fost înregistrat pe rolul Tribunalului București, Secția I penală acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura centrală – Secția de Combatere a Traficului de Droguri cu inculpata **M.D.F.**, cercetată în dosarul penal nr. xxx/D/P/2017 sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de instigare la trafic de droguri de risc, prev. de art. 47 Cod penal raportat la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 și deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu în formă continuată, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut în esență că:

– în perioada 16.07.2018 - 25.07.2018 a procurat și deținut fără drept cantitatea totală de 120 comprimate Regenon de 25 mg, în mai multe tranșe, din care cantitatea de 73 comprimate Regenon 25mg care conțineau ca substanță activă amfepramone a fost găsită la data de 08.08.2018 cu ocazia percheziției domiciliare, drogurile de risc având ca destinație consumul propriu

– la data de 03.08.2018 a procurat și deținut fără drept cantitatea totală de 60 comprimate Rivotril de 2mg, de la D.M.A.O. prin intermediul lui V.D.I, din care cantitatea de 44 comprimate Rivotril de 2mg și 1/2 dintr-un comprimat de Rivotril de 2mg care conțineau ca substanță activă clonazepam, a fost găsită la data de 08.08.2018 cu ocazia percheziției domiciliare, drogurile de risc având ca destinație consumul propriu

– la data de 02.08.2018 a executat activități ilicite de determinare a inc. V.D.I în scopul procurării cantității de 60 comprimate Rivotril de 2mg de la D.M.A.O.

Procurorul a apreciat că situația de fapt anterior expusă a fost stabilită în urma analizei coroborate a mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale, respectiv: denunț, proces verbal de sesizare din oficiu, procese verbale de investigații, proces verbal investigator, procese verbal redare comunicare în mediul ambiental, procese verbale redare comunicări telefonice, procese verbale de identificare, proces verbal de percheziție domiciliară, rapoarte de constatare tehnico-științifică, procese verbale de supraveghere operativă, imagini video înregistrate în mediul ambiental redare sub formă de planșe foto,

declarații martor, declarații suspecti, declarație inculpați, dovezi predare/primire la camera de corpuri delictive, procese verbale de percheziții informatice, raport de evaluare.

Analizând acordul de recunoaștere a vinovăției înaintat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura centrală – Secția de Combatere a Traficului de Droguri, Tribunalul a constatat că în cauză **NU** sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480-482 C. pr. pen., iar actul procedural a fost întocmit fără respectarea dispozițiilor legale.

Astfel, potrivit art. 482 C. pr. pen., acordul de recunoaștere a vinovăției trebuie să cuprindă:

- a) data și locul încheierii;
- b) numele, prenumele și calitatea celor între care se încheie;
- c) date privitoare la persoana inculpatului, prevăzute la art. 107 alin. (1);
- d) descrierea faptei ce formează obiectul acordului;
- e) încadrarea juridică a faptei și pedeapsa prevăzută de lege;
- f) probele și mijloacele de probă;
- g) declarația expresă a inculpatului prin care recunoaște comiterea faptei și acceptă încadrarea juridică pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală;
- h) felul și quantumul, precum și forma de executare a pedepsei ori soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat;
- i) semnăturile procurorului, ale inculpatului și ale avocatului.

În ipoteza în care cel puțin una dintre aceste cerințe nu sunt îndeplinite, instanța va respinge acordul de recunoaștere a vinovăției și va trimite dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale.

Analiza acordului de recunoaștere a vinovăției încheiat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura centrală – Secția de Combatere a Traficului de Droguri cu inculpata **M.D.F.** relevă că procurorul a apreciat că nu este necesar, în procedura de justiție negociată:

- să aplice pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi deși, raportat la infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală (trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000), aplicarea acesteia era obligatorie;
- să aplice pedepse accesorii deși, raportat la infracțiunea pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală (trafic de droguri de mare risc, prev. de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000), aplicarea pedepsei complementare era obligatorie și, prin urmare, și a celor accesorii, potrivit art. 65 alin. (1) C. pr. pen.;
- să stabilească măsurile de supraveghere și obligațiile la care este supus inculpatul, deși a stabilit ca executarea pedepsei să fie suspendată sub supraveghere, potrivit art. 91 Cod penal;
- să stabilească numărul de zile de muncă neremunerată în folosul comunității la care să fie obligat inculpatul, potrivit art. 93 alin. (3) C. pen.;
- să stabilească durata termenului de supraveghere, potrivit art. 92 C. pen.

Fără a relua alegațiile procurorului consemnate în acordul de recunoaștere a vinovăției în sprijinul „*teoriei*” potrivit căreia un acord nu trebuie să cuprindă aceste mențiuni – iar atributul de apreciere și dispunere a lor revine instanței, Tribunalul a reținut caracterul profund eronat al acestora.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă un element de justiție negociată, introdus în cuprinsul Codului de procedura penală în scopul asigurării celerității procesului penal.

În reglementarea acestei instituții procesual penale legiuitorul a acordat, în anumite condiții, expres prevăzute pentru încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, prioritate

În aplicare principiului oportunității, cu consecința degrevării instanțelor judecătorești de soluționarea anumitor cauze penale.

Prin esența sa, acordul de recunoaștere a vinovăției presupune asumarea de către inculpat a încadrării juridice a faptelor sale realizate de către organele de urmărire penală și acceptarea unei pedepse negociate cu acestea din urmă.

Pedeapsa negociată presupune atât stabilirea pedepsei principale, cât și a celor complementare și accesorii. Este necesar să fie stabilite, în mod concret, spre exemplu – în cadrul pedepsei complementare – care sunt drepturile a căror exercitare este interzisă și care este perioada pentru care acestea au fost interzise. Stabilirea limitelor pedepsei complementare are drept consecință obligativitatea aplicării pedepsei accesorii, în limitele negociate pentru pedeapsa complementară.

În mod similar, în ipoteza în care a fost agreată suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, acordul trebuie să cuprindă termenul de supraveghere (cuprins între 2 și 4 ani) dar și măsurile de supraveghere și obligațiile stabilite în sarcina inculpatului.

Tribunalul nu putea primi susținerile procurorului care transferă atributul negocierii instanței de judecată. Funcția de judecată a instanței este restrânsă, aspect care se reflectă în specificitatea soluțiilor pe care le poate adopta, strict în limitele prevăzute de art. 485 alin. (1) lit. a) și b) C. pr. pen. (*a se vedea Decizia ICCJ nr. 5 din 20 martie 2017, publicată în M. Of. nr. 375 din 19 mai 2017*)

Prin urmare, constatând că acordul de recunoaștere a vinovăției a fost încheiat cu inculpata M.D.F. fără respectarea dispozițiilor legale, în baza art. 485 alin. (1) lit. b) C. pr. pen. instanța l-a respins și a trimis dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale.

Tribunalul nu a urmat procedura remediu, prevăzută de art. 484 alin. (1) C. pr. pen. întrucât aceasta este posibilă numai dacă se urmărește **acoperirea omisiunilor** a uneia/unora din cerințele prevăzute la art. 482 C. pr. pen. Or, în cauză, nu s-a putut vorbi despre omisiuni, ci despre opinia contrară dispoziției legale a procurorului, împrejurare care nu a putut fi suplinită.

În consecință, în baza art. 485 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., instanța a respins acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura centrală – Secția de Combatere a Traficului de Droguri cu inculpata **M.D.F.**, cercetată în dosarul penal nr. xxx/D/P/2017 sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de instigare la trafic de droguri de risc, prev. de art. 47 C. pen. raportat la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 și deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu în formă continuată, prev. de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., și a trimis dosarul procurorului în vederea continuării urmăririi penale.

2. Schimbarea încadrării juridice. Extinderea obiectului judecării. Conflict de competență. Competența materială a organului de urmărire penală

- Codul procedură penală: art. 386, art. 371, art. 346

Competența materială de efectuare a urmăririi penale în cazul infracțiunii de tentativă la omor calificat, prev. de art. 32 C. pen. raportat la art. 188-189 alin. (1) lit. d) C. pen. aparține Parchetului de pe lângă Tribunal, în conformitate cu dispozițiile art. 36 alin. (1) lit. a) C. pr. pen., iar nesocotirea acestor dispoziții este sancționată cu constatarea nulității absolute a actului de sesizare a instanței și restituirea cauzei la parchet.

(sentința penală nr. 450 din 14 martie 2019)

Prin rechizitoriul nr. xxxx/P/2018 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 1 București, înregistrat pe rolul acestei instanțe în data de 13.12.2018, s-a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv, a inc. T.A, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de tentativă la tâlhărie calificată, prev. de art. 32 C. pen. rap. la art. 233, art. 234 alin. (1) lit. d) și lit. f) C. pen., și neexecutarea sancțiunilor penale, prev. de art. 288 alin. (1) C. pen. rap. la art. 66 alin. (1) lit. l) C. pen., ambele cu aplic. art. 38 alin. (1) C. pen., fiecare cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut că, la data de 09.03.2018, în jurul orelor 02:50, inc. T.A a pătruns fără drept în incinta magazinului non-stop S.C. G.P.S S.R.L., situat pe Șos... nr. ..., sector 1, și prin folosirea de violență împotriva persoanei vătămate M.I.T(lovindu-l de mai multe ori cu pumnul și cu o sticlă în zona capului), a încercat să sustragă banii din casa de marcat, dar nu a reușit, întrucât persoana vătămată a opus rezistență. La data faptelor, inculpatul avea interzis dreptul de a se afla în București, potrivit sentinței penale nr. 895/17.12.2014, pronunțată de către Judecătoria Sector 1 București, definitivă prin decizia penală nr. 402/12.03.2015 a Curții de Apel București.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul a reținut următoarele:

Inc. T.A a fost trimis în judecată de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de tentativă la tâlhărie calificată, prev. de art. 32 C. pen. rap. la art. 233, art. 234 alin. (1) lit. d) și lit. f) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., și neexecutarea sancțiunilor penale, prev. de art. 288 alin. (1) C. pen. rap. la art. 66 alin. (1) lit. l) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., ambele cu aplic. art. 38 alin. (1) C. pen.

În sarcina inculpatului s-a reținut că, în data de 09.03.2018, în jurul orelor 02:50, în condițiile în care avea interzis dreptul de a se afla în Mun. București, ar fi pătruns fără drept în incinta magazinului non-stop S.C. G.P.S S.R.L., situat pe Șos. N nr. ..., sector 1, și prin folosirea de violență împotriva persoanei vătămate M.I.T (lovindu-l de mai multe ori cu pumnul și cu o sticlă în zona capului), ar fi încercat să sustragă banii din casa de marcat, dar nu a reușit, întrucât persoana vătămată a opus rezistență.

Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București a sesizat Judecătoria Sector 1 București, ca instanță de fond, având în vedere infracțiunile pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, și anume tentativă la tâlhărie calificată și neexecutarea sancțiunilor penale.

Prin sentința penală nr. 588/05.10.2018, după ce a schimbat încadrarea juridică a infracțiunilor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, în sensul că, pe lângă cele două infracțiuni inițiale (tentativă la tâlhărie calificată și neexecutarea sancțiunilor penale), a reținut și infracțiunea de tentativă la omor calificat, prev. de art. 32 C. pen. rap. art. 188, art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen., Judecătoria Sector 1 București a declinat soluționarea cauzei în favoarea Tribunalului București.

Prin sentința penală nr. 2237/26.10.2018, Tribunalul București a schimbat încadrarea juridică, în sensul că a înlăturat din încadrare infracțiunea de tentativă la omor calificat, prev. de art. 188, art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen., reținând doar încadrarea inițială a Ministerului Public, și anume tentativă la tâlhărie calificată și neexecutarea sancțiunilor penale. Pentru a adopta acest punct de vedere, Tribunalul a avut în vedere două argumente:

– prin reținerea de către Judecătoria Sector 1 București și a infracțiunii de tentativă la omor calificat, inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, contrar art. 6 CEDO, întrucât a fost privat de faza de urmărire penală și faza de cameră preliminară, cu privire la infracțiunea de tentativă la omor;

– actualul Cod de procedură penală nu mai prevede posibilitatea instanței de a extinde acțiunea penală cu privire la alte infracțiuni, în mod suplimentar față de cele pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, ceea ce a făcut Judecătoria Sector 1 București, atunci când a reținut și infracțiunea la tentativă la omor calificat.

După ce a schimbat încadrarea juridică, prin aceeași hotărâre, Tribunalul a declinat cauza în favoarea Judecătoria Sector 1 București, a constatat invit conflictul negativ de competență și a sesizat Curtea de Apel București în vederea soluționării conflictului.

Soluționând conflictul de competență, Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, a stabilit că Tribunalul București este competent să soluționeze cauza, întrucât, în concret, violențele imputate inculpatului, întrunesc elementele de tipicitate atât ale infracțiunii de tentativă la tâlhărie calificată, prev. de art. 32 C. pen. rap. la art. 233, art. 234 alin. (1) lit. d) și lit. f) C. pen., cât și ale infracțiunii de tentativă la omor calificat, prev. de art. 32 C. pen. rap. la art. 188, art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen., ambele infracțiuni aflându-se în concurs ideal.

Din moment ce instanța de control judiciar a stabilit, cu ocazia soluționării conflictului negativ de competență, că violențele pretins a fi fost exercitate de către inculpat, ar întruni și elementele de tipicitate ale infracțiunii de tentativă la omor calificat, prev. de art. 32 C. pen. rap. art. 188, art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen., atunci considerentele încheierii de la termenul de judecată din data de 26.11.2018, prin care s-a soluționat regulatorul de competență, se bucură de autoritate de lucru judecat. Pentru aceste motive, Tribunalul a schimbat din nou încadrarea juridică în sensul că a reținut în încadrare și infracțiunea prev. art. 32 C. pen. rap. la de art. 188, art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen.

Tribunalul a arătat că, potrivit art. 281 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., în interpretarea dată de Curtea Constituțională prin Decizia de neconstituționalitate nr. 302/2017, încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală atrage nulitatea absolută. În prezenta cauză, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București nu a fost competent din punct de vedere material să instrumenteze dosarul de urmărire, prin raportare la infracțiunea de tentativă la omor calificat, întrucât competența aparține Parchetului de pe lângă Tribunalul București, potrivit art. 56 alin. (6) C. pr. pen. rap. la art. 36 alin. (1) lit. a) C. pr. pen. În plus, conform art. 56 alin. (2) lit. b) C. pr. pen., în cazul infracțiunii de omor, urmărirea penală se realizează, în mod obligatoriu, de către procuror.

S-a apreciat că decizia CCR nr. 302/2017 este aplicabilă în cauză, chiar dacă în raport de infracțiunile pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, și anume infracțiunea de tentativă la tâlhărie calificată și infracțiunea de nerespectare a sancțiunilor penale, competența aparține parchetului de pe lângă judecătoria, potrivit art. 56 alin. (6) C. pr. pen. rap. la art. 35 alin. (1) C. pr. pen., unitate de parchet care a efectuat urmărirea penală. Din încheierea Curții de Apel București – Secția a II-a penală prin care s-a soluționat regulatorul de competență, a rezultat că infracțiunea de tentativă la tâlhărie calificată este în concurs ideal cu infracțiunea de tentativă la omor calificat.

Prin urmare, încadrarea juridică prev. de art. 32 C. pen. rap. la art. 188, art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen. subzista încă din fază de urmărire penală, din moment ce, până la acest moment procesual, în cauză nu s-a administrat niciun mijloc de probă care să releve o altă situație de fapt decât cea reținută în actul de sesizare, iar, din punctul de vedere al Curții de Apel București – Secția a II-a penală, rechizitoriul descrie atât infracțiunea de tentativă la tâlhărie calificată, cât și infracțiunea de tentativă la omor calificat.

De aceea, chiar dacă inculpatul a fost trimis în judecată pentru două infracțiuni în raport de care competența materială aparține parchetului de pe lângă judecătoria, totuși, din moment ce reținerea încadrării de tentativă la omor calificat, infracțiune în raport de care competența aparține parchetului de pe lângă tribunal, se impunea încă de la urmărire penală, atunci stabilirea competenței materiale a organului de urmărire penală nu poate avea loc în mod formal, în funcție de încadrarea reținută de către procurorul de caz. Altminteri, ar însemna ca însăși competența materială a organelor de urmărire penală să fie stabilită în funcție de încadrarea juridică pentru care acestea optează, și nu în funcție de încadrarea impusă de lege.

Totodată, instanța a reținut, potrivit art. 281 alin. (2) C. pr. pen., că nulitatea absolută se constată din oficiu sau la cerere. De asemenea, potrivit art. 281 alin. (3) C. pr. pen., încălcarea dispozițiilor legale prev. de art. 281 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., poate fi invocată în orice stare a procesului. În prezenta speță, nulitatea absolută a fost invocată din oficiu, de către instanță, la termenul de judecată din data de 12.02.2019, în condițiile în care cauza se află în faza de judecată. Din moment ce dispozițiile art. 281 alin. (3) C. pr. pen. permit instanței să invoce nulitatea absolută în orice stadiu procesual, nu prezintă relevanță faptul că nulitatea absolută a fost invocată în faza de judecată, și nu în faza de cameră preliminară. A aprecia că nulitatea absolută derivată din necompetența materială a organelor de urmărire penală poate fi invocată doar în faza de cameră preliminară, echivalează cu restrângerea sferei de aplicare a normei de procedură, contrar art. 281 alin. (3) C. pr. pen. În plus, atâta timp cât instituția schimbării de încadrare juridică își găsește aplicabilitatea doar în faza de judecată, potrivit art. 386 C. pr. pen., în prezenta cauză, nu se puteau invoca dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., în interpretarea dată de Curtea Constituțională prin Decizia de neconstituționalitate nr. 302/2017, în faza de cameră preliminară.

Având în vedere faptul că Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București nu a fost competent material să efectueze urmărirea penală, prin raportare la infracțiunea de tentativă la omor calificat, Tribunalul a considerat că sunt incidente dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) C. pr. pen., în interpretarea dată de Curtea Constituțională prin Decizia de neconstituționalitate nr. 302/2017. Conform art. 280 alin. (1) C. pr. pen., Tribunalul a apreciat că se impunea constatarea nulității absolute doar a rechizitoriului, ca act de sesizare a Judecătoriei Sector 1 București, întrucât, chiar dacă începerea urmăririi penale *in rem* și *in personam*, precum și punerea în mișcare a acțiunii penale s-a realizat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de tentativă la tâlhărie calificată și nerespectarea sancțiunilor penale, totuși, procurorul de caz are posibilitatea să extindă acțiunea penală, potrivit art. 311 alin. (5) C. pr. pen., cu privire la infracțiunea prev. art. 32 C. pen. rap. de art. 188, art. 189 alin. (1) lit. d) C. pen., după care să-și decline competența în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București, unitate de parchet competentă material și teritorial.

Conform art. 280 alin. (2) C. pr. pen., actele îndeplinite ulterior actului care a fost declarat nul sunt la rândul lor lovite de nulitate, atunci când există o legătură directă între acestea și actul declarat nul. În speța de față, având în vedere faptul că Tribunalul a apreciat necesar a constata nulitatea absolută a rechizitoriului dispus de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București, este necesar, în conformitate cu dispozițiile art. 280 alin. (2) C. pr. pen., să se constate și nulitatea absolută a încheierii de cameră preliminară soluționată de către Judecătoria Sector 1 București la termenul de judecată din data de 18.06.2018.

Dacă instanța ar limita soluțiile care se pot pronunța în faza de judecată exclusiv la dispozițiile art. 396 C. pr. pen., acest lucru ar însemna eludarea dispozițiilor art. 281 alin. (3) C. pr. pen. prin raportare la art. 280 alin. (3) C. pr. pen. Practic, ar însemna ca instanța de fond doar să constate nulitatea absolută, dar neregularitatea să nu poată fi remediată, deși în cazul nulității absolute, producerea vătămării este prezumată de legiuitor.

Pentru aceste motive, instanța a constatat nulitatea absolută a încheierii de finalizare a camerei preliminare pronunțată de către Judecătoria Sector 1 București în dosar nr. xxxx/299/2018/a1, la termenul de judecată din data de 18.06.2018, precum și a rechizitoriului emis de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București în dosar nr. xxxx/P/2018 în data de 28.03.2018.

Totodată, a dispus restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 1 București, chiar dacă dispozițiile art. 396 C. pr. pen. nu prevăd în mod expres o asemenea soluție, motivat de faptul că încălcarea normelor de procedură prev. de art. 281 alin. (1) lit. b) C. pr. pen. (în interpretarea dată de Curtea Constituțională prin Decizia de neconstituționalitate nr. 302/2017) poate fi invocată în orice stare a procesului, iar atunci când se

constată nulitatea unui act de procedură și se impune refacerea acestuia cu respectarea dispozițiilor legale, singurul remediu procedural îl reprezintă restituirea cauzei la parchet.

3. Recalcularea pedepsei în ipoteza judecării ulterioare rămânerii definitive a unei hotărâri penale a unor alte infracțiuni ce constituie acte materiale ale infracțiunilor pentru care s-a dispus condamnarea. Lipsa unei dispoziții în Codul de procedură penală care să permită recalcularea de către instanța de fond

- Codul penal: art. 37
- Codul procedură penală: art. 585 alin. (1) lit. a), d)

Deși dispozițiile art. 37 C. pen. permit recalcularea pedepsei în ipoteza judecării ulterioare rămânerii definitive a unei hotărâri penale a unor alte infracțiuni ce constituie în fapt acte materiale ale infracțiunilor pentru care s-a dispus anterior condamnarea, în absența unei dispoziții procedurale care să permită desființarea hotărârii definitive pronunțate pentru o parte din actele de executare ce fac parte din conținutul infracțiunii continuate, instanța investită cu judecarea celorlalte acte nu poate proceda în cursul procesului penal la reunirea tuturor acțiunilor și inacțiunilor infracționale pentru aplicarea unui tratament sancționator unic unității legale de infracțiune. Cu alte cuvinte, recalcularea pedepsei stipulată de art. 37 C. pen. constituie o ipoteză de modificare a pedepsei prevăzută de art. 585 alin. (1) lit. d) C. pr. pen. care poate avea loc numai după rămânerea definitivă a hotărârilor judecătorești.

(sentința penală nr. 1479 din 2 octombrie 2019 - dosar nr. xxxxx/3/2019)

Prin sentința penală nr. 1479/02.10.2019 pronunțată de Tribunalul București - Secția I penală în dosarul nr. xxxxx/3/2019, a fost **condamnată inculpata D.N.S., fiica lui N și A, născută la data de 22.01.19xx, în București, domiciliată în București, str. CM, nr. X, sector 5, posesoare a CI seria X nr. X, emisă de SPC București S5, CNP X, cunoscută cu antecedente penale, în prezent aflată în Penitenciarul Craiova, la pedeapsa rezultantă de 7 (șapte) ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunilor de „**viol în formă continuată**” și „**pornografie infantilă în formă continuată**” (persoană vătămată C.Ș.L.). I-a fost aplicată inculpatei pedeapsa complementară prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b), e), f), n) și o) C. pen., respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturile părintești, dreptul de a fi tutore sau curator, dreptul de a comunica în orice fel cu persoana vătămată C.L.Ș. ori de a se apropia de aceasta ori de locuința, școala sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale, la o distanță mai mică de 100 metri pe o durată de 5 (cinci) ani după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

Tribunalul a reținut că **anterior**, prin sentința penală nr. 276 din data de 09.02.2017 pronunțată în dosarul nr. xxxxx/3/2016 de Tribunalul București - Secția I penală, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 1487 din data de 01.11.2017 pronunțată de Curtea de Apel București, a fost **condamnată inculpata D.N.S. la pedeapsa rezultantă de 7 ani și 8 luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunilor de „**viol în formă continuată**” și „**pornografie infantilă în formă continuată**” (persoană vătămată C.I.A.).

S-a reținut totodată că prin rechizitoriul cu care a fost investită instanța ce a pronunțată hotărârea anterior menționată s-a dispus și disjungerea cauzei **cu privire la faptele reținute în sarcina aceleiași inculpate – referitoare la persoana vătămată C.Ș.L. și care fac obiectul dosarului xxxxx/3/2019.**

Sub aspectul infracțiunilor pentru care inculpata a fost trimisă în judecată în prezenta cauză, instanța a reținut că, prin actul de sesizare a instanței **procurorul a arătat că** întrucât actele materiale specifice infracțiunii de pornografie infantilă au fost săvârșite în intervalul august 2014 - februarie 2016, în care au fost realizate și actele materiale care fac parte din conținutul infracțiunii de pornografie infantilă în formă continuată prev. de art. 374 alin. 1, 2 C. pen., cu aplic. art. 35 alin. (1) C. pen. și art. 5 C. pen., pentru care inculpata D.N.S. a fost condamnată definitiv prin decizia penală nr. 1487 din data de 01.11.2017, Curtea de Apel București, Secția Penală se apreciază că, potrivit art. 37 C. pen., instanța urmează a stabili o pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită în întregul ei, care nu poate fi mai ușoară decât cea pronunțată anterior”.

În continuare, instanța a reținut că, potrivit art. 37 pen. se poate proceda la recalcularea pedepsei dacă cel condamnat definitiv pentru o infracțiune simplă sau continuată este judecat ulterior și pentru alte acțiuni sau inacțiuni care intră în conținutul aceleiași infracțiuni continuate; astfel, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită în întregul ei, se stabilește o pedeapsă corespunzătoare, care nu poate fi mai ușoară decât cea pronunțată anterior; în cazul recalculării pedepsei este vorba de o singură infracțiune (unitate legală de infracțiune).

Pe de altă parte, potrivit art. 585 alin. (1) lit. d) C. pr. pen., pedeapsa pronunțată poate fi modificată, dacă la punerea în executare a hotărârii sau în cursul executării pedepsei se constată, pe baza unei alte hotărâri definitive, existența de acte care intră în conținutul aceleiași infracțiuni [de pildă, dacă infractorul condamnat pentru o infracțiune continuată este condamnat ulterior și pentru alte acțiuni sau inacțiuni care intră în conținutul acestei infracțiuni.

S-a apreciat că deși dispozițiile art. 37 C. pen. permit recalcularea pedepsei într-o asemenea ipoteză, în absența unei dispoziții procedurale care să permită desființarea hotărârii definitive pronunțate pentru o parte din actele de executare ce fac parte din conținutul infracțiunii continuate, instanța investită cu judecarea celorlalte acte nu poate proceda în cursul procesului penal la reunirea tuturor acțiunilor și inacțiunilor infracționale pentru aplicarea unui tratament sancționator unic unității legale de infracțiune. Cu alte cuvinte, recalcularea pedepsei stipulată de art. 37 C. pen. constituie o ipoteză de modificare a pedepsei prevăzută de art. 585 alin. (1) lit. d) C. pr. pen. care poate avea loc numai după rămânerea definitivă a hotărârilor judecătorești.

Având în vedere aceste considerente, instanța a apreciat că nu poate proceda la analiza împrejurării dacă infracțiunile de „pornografie infantilă în formă continuată”, respectiv „viol în formă continuată” pentru care inculpata a fost trimisă în judecată în prezenta cauză sunt în fapt, acte materiale ale infracțiunilor pentru care a fost deja trimisă în judecată prin Rechizitoriul nr. xxxD/P/2016 și condamnată anterior de Tribunalul București – Secția I penală, ori infracțiuni concurente cu faptele penale pentru care inculpata a fost condamnată. Din acest punct de vedere, inculpata are posibilitatea de a accede procedura prevăzută de art. 585 alin. (1) lit. a), d) C. pr. pen., în vederea modificării pedepselor pronunțate.

(Prezenta sentință penală a rămas definitivă prin decizia penală nr. 1685/A/17.12.2019 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I penală, prin care a fost admis apelul inculpatei, aspectul de drept analizat nefiind cenzurat în calea de atac)

4. Modalitatea de calcul a termenului în care procurorul trebuie să sesizeze Judecătorul de drepturi și libertăți cu propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive. Termen peremptoriu calculat pe zile libere

- Codul de procedură penală: art. 235; art. 269 alin. (1), (2), (4)

Termenul prevăzut de art. 235 alin. (1) C. pr. pen. are caracter peremptoriu și se calculează pe zile libere, conform textului de lege antereferit. În cazul în care se solicită prelungirea arestării preventive pe o durată de 30 de zile începând cu data de 26.03.2019, prima zi care nu intră în calculul termenul este această dată, de la care se calculează regresiv cele 5 zile libere, astfel încât propunerea Parchetului înregistrată pe rolul instanței de fond la data de 19.03.2019 apare ca fiind formulată în termen.

**(încheierea Completului de drepturi și libertăți din 22 martie 2019 –
Dosar nr. xxxx/303/2019)**

Prin încheierea penală pronunțată de Tribunalul București, Secția I penală la data de 22.03.2019 în dosarul nr. xxxx/303/2019, în baza art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. a) C. pr. pen. rap. la art. 204 C. pr. pen. și art. 203 alin. (5) C. pr. pen. **s-a admis contestația formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București** împotriva încheierii de ședință din data de 20.03.2019 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul penal nr. xxxx/303/2019.

A fost desființată în integralitate încheierea contestată și s-a dispus trimiterea cauzei la rejudecare judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Judecătoriei Sector 6 București în vederea soluționării propunerii de prelungire a măsurii arestării preventive formulată față de inculpatul I.M., până la expirarea acestei măsuri.

În baza art. 275 alin. (3) C. pr. pen. cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a dispune în acest sens, Tribunalul a reținut următoarele:

Prin încheierea de ședință din camera de consiliu din data de 20.03.2019, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, în dosarul nr. xxxx/303/2019, judecătorul de drepturi și libertăți a admis excepția tardivității invocată din oficiu și în baza art. 235 alin. (1) C. pr. pen. **a respins ca tardiv formulată propunerea de prelungire a arestării preventive, formulată de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București, cu privire la inculpatul I.M.**

Pentru a hotărî astfel, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut că prin referatul înregistrat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 sub nr. xxxx/303/2019 din data de 19.03.2019, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București a solicitat prelungirea arestării preventive față de inculpatul I.M., pentru 15 zile, începând cu data de 26.03.2019.

Examinând actele și lucrările dosarului de urmărire penală, judecătorul de drepturi și libertăți a reținut următoarele:

1. Prin încheierea de ședință din data de 25.01.2019, pronunțată în dosarul nr. xxxx/303/2019 al Judecătoriei Sectorului 6 București, rămasă definitivă prin respingerea contestației, s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului I.M. pe o perioadă de 30 zile, de la 25.01.2019 și până la data de 23.02.2019, inclusiv.

Durata arestului preventiv a fost prelungită până la 25.03.2019, inclusiv, prin încheierea din 18.02.2019, pronunțată în dosarul nr. xxxx/303/2019, rămasă definitivă prin respingerea contestației.

2. A mai reținut că termenele procedurale sunt intervale de timp în interiorul cărora se asigură protecție juridică unui anumit drept procesual (dreptul de a formula o cale de atac, dreptul la apărare etc.). În cazul unui termen procedural progresiv de 5 zile există unanimitate de opinie în sensul că ziua în care începe să curgă termenul „nu se socotește”, conform dispozițiilor art. 269 alin. (2) C. pr. pen., cu consecința că durata începutului termenului va fi „1 zi + T1” (unde T1 este prima zi a termenului T5). Orice act făcut însă în această zi care „nu se socotește” („1 zi”) este considerat, iarăși cu unanimitate de opinie, că beneficiază de protecția asigurată de termen, respectiv că este efectuat în termen.

A mai observat că și ultima zi a termenului se calculează la fel, respectiv are o formă de tipul „T5 (care „nu se socotește”) + 1 zi” și orice act făcut însă în această zi care „nu se socotește” („1 zi”) este considerat, iarăși cu unanimitate de opinie, că beneficiază de protecția asigurată de termen, că este efectuat în termen.

Termenul este considerat împlinit la sfârșitul acestei ultime „+ 1 zi”, iar dreptul pentru protecția căruia este instituit termenul progresiv poate fi exercitat oricând până la finalul acestei zile.

Așadar un termen progresiv de 5 zile asigură, conform unei interpretări unanime a dispozițiilor art. 269 alin. (1), (2) C. pr. pen., o protecție efectivă de 1zi + T5 zile + 1 zi = 7 zile. În acest caz, în cea de-a 7-a zi dreptul procesual în vederea căruia a fost instituit termenul ar putea fi în continuare exercitat în mod legal. Prima zi în care nu mai subzistă protecția dreptului procesual este ziua 8-a.

Având în vedere că, potrivit Deciziei în interesul legii nr. 20/2017 în cazul termenului procedural regresiv se aplică aceleași reguli de calcul ca în cazul termenului procedural progresiv, înseamnă că și termenul procedural regresiv trebuie să aibă aceeași durată, neputând, în lipsa unor dispoziții legale exprese, să aibă o durată diferită, mai scurtă cu o zi - adică intervalul de timp pe care este asigurată protecția dreptului procesual să fie mai scurt cu o zi - doar pentru că se calculează în sens regresiv.

3. În cauza dedusă judecării, dreptul în vederea căruia este instituit prin art. 335 alin. (1) C. pr. pen. termenul de 5 zile este asigurarea exercițiului dreptului de apărare (Decizia nr. 336/2015, pronunțată de Curtea Constituțională, par. 42).

Prin aplicarea dispozițiilor art. 269 alin. (1), (2) C. pr. pen., dacă ar fi calculat progresiv începând cu data de 19.03.2019 (data înregistrării propunerii de prelungire a arestului preventiv), această zi ar fi considerată situată în interiorul termenului, iar ultima zi în care s-ar putea exercita dreptul la apărare ar fi 25.03.2019. Așadar în acest caz, intervalul de protecție al dreptului de apărare ar fi asigurat între 19.03.2019-25.03.2019, inclusiv.

Aplicând aceleași dispoziții legale, pentru a calcula același termen, dar în sens regresiv începând cu data de 25.03.2019, durata lui nu poate să fie alta, astfel încât data de 19.03.2019 trebuie considerată ultima zi în care trebuia asigurat de parchet exercițiul dreptului la apărare al inculpatului prin sesizarea instanței cu propunerea de prelungire a arestului preventiv cel mai târziu în data de 18.03.2019.

S-a mai apreciat că dacă s-ar accepta modul de calcul propus de parchet, în care ultima zi a termenului regresiv de 5 zile este 20.03.2019 – ca ultimă zi în care trebuie respectat dreptul la apărare al inculpatului sub sancțiunea decăderii –, atunci ne-am afla în prezența unui mod de calcul mixt al termenului procedural, rezultat din aplicarea art. 269 alin. (2) teza I C. pr. pen. și art. 271 C. pr. pen., în care nu se socotește ziua în care începe termenul, dar se socotește ultima zi.

Întrucât o astfel de modalitate de calcul nu este prevăzută de lege, judecătorul de drepturi și libertăți a constatat că ultima zi a termenului de 5 zile prevăzută de art. 335 alin. (1) C. pr. pen., calculat conform art. 269 alin. (1), (2) C. pr. pen., a fost 19.03.2019, astfel încât sesizarea Judecătoria Sectorului 6 București în această zi este tardivă.

În sfârșit s-a mai motivat că susținerea parchetului că sesizarea pe data de 19.03.2019 ar fi consecința măsurilor luate de procuror pentru respectarea dreptului la apărare al

inculpatului prin admiterea la data de 18.03.2019 a unei cereri pentru studierea dosarului nu poate fi primită întrucât respectarea termenului prevăzut de art. 335 alin. (1) C. pr. pen., ca termen imperativ, peremptoriu, este obligatorie.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București vizând netemeinicia soluției de respingere ca tardiv formulată a propunerii de prelungire a arestului preventiv formulată de Ministerul Public.

Examinând legalitatea și temeinicia încheierii, Tribunalului București, Secția I București, a apreciat fondată contestația formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București, considerând că judecătorul de drepturi și libertăți de primă instanță a procedat la o greșită calculare a perioadei de timp în care Parchetul avea posibilitatea să sesizeze instanța cu propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive.

Astfel, s-a reținut că prin încheierea de ședință din data de 25.01.2019, pronunțată în dosarul nr. xxxx/303/2019 al Judecătoriei Sectorului 6 București, rămasă definitivă prin respingerea contestației, s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului I.M. pe o perioadă de 30 zile, de la 25.01.2019 și până la data de 23.02.2019, inclusiv. Durata arestului preventiv a fost prelungită până la 25.03.2019, inclusiv, prin încheierea din 18.02.2019, pronunțată în dosarul nr. xxxx/303/2019, rămasă definitivă prin respingerea contestației.

Propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 la data de 19.03.2019.

Conform art. 235 alin. (1) C. pr. pen., propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive. Totodată, conform art. 235 alin. (2) teza I C. pr. pen. judecătorul de drepturi și libertăți fixează termen pentru soluționarea propunerii de prelungire a arestării preventive înainte de expirarea măsurii.

Judecătorii de drepturi și libertăți din cadrul Tribunalului au reținut că *prin* Decizia nr. 336/2015 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a disp. art. 235 alin. (1) C. pr. pen. a fost *admisă excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că dispozițiile art. 235 alin. (1) C. pr. pen. sunt constituționale în măsura în care nerespectarea termenului „cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive” atrage incidența art. 268 alin. (1) C. pr. pen.* S-a mai reținut că *prin Decizia RIL nr. 20/2017, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că termenul de 5 zile prevăzut de art. 235 alin. (1) C. pr. pen. se calculează potrivit art. 269 alin. (1), (2) și (4) C. pr. pen.*

Așadar, termenul în discuție are un caracter peremptoriu și se calculează pe zile libere, conform textului de lege anterefert, după cum urmează:

- ziua de 26 martie 2019 – nu intră în calculul termenului;
- zilele de 25,24,23,22 și 21 martie 2019 – reprezintă cele 5 zile libere anterioare zilei – 26 martie 2019 – în care expiră măsura preventivă
- ziua de 20 martie 2019 – nu intră în calculul termenului.

Ca urmare, s-a reținut că Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București a respectat termenul de 5 zile libere anterioare expirării măsurii arestării preventive luată și prelungită față de inculpatul I.M. în momentul în care a sesizat instanța, la data de 19.03.2019, iar judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța de fond avea obligația de a proceda la analiza pe fond a legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive.

S-a mai reținut că deși art. 425¹ alin. (7) C. pr. pen. reglementează în mod expres soluțiile pe care judecătorul de drepturi și libertăți le poate pronunța în calea de atac a contestației, trimiterea cauzei spre rejudecare se impune în vederea respectării dublului grad de jurisdicție și exercitării în mod efectiv al dreptului părților la un proces echitabil. În sfârșit, s-a apreciat de către Tribunal că judecătorul de drepturi și libertăți de la Judecătoria Sectorului 6 nu devine incompatibil să analizeze fondul propunerii privind prelungirea arestării preventive, de vreme ce acesta s-a pronunțat exclusiv asupra termenului în care Ministerul Public putea să sesizeze instanța, astfel încât să fie posibilă analiza măsurii preventive.

(Definitivă)